

Een film van Oeke Hoogendijk

HOUSEWITZ

23 februari 2022 in de bioscoop
première: 19 november in Tuschinski

 Mokum
Filmdistributie

Pers: Roos de Soete | 020 – 48 68 212 | roos@herrie.com

Logline

Housewitz is een tragikomische film over hoe een oorlog doorwerkt in een familielevens en is Hoogendijks meest persoonlijke film tot nu toe.

Synopsis

In HOUSEWITZ onderzoekt dochter en filmmaakster Oeke Hoogendijk waarom haar moeder Lous al tientallen jaren weigert haar huis uit te gaan. Lous is een typische "Jiddische mama", een excentrieke, slimme, dwingende moeder met een snijdend gevoel voor humor. In haar eigen gecreëerde isolement reist ze via haar tv's en computers de hele wereld over. Nachtenlang kijkt ze naar het programma die Schönste Bahnstrecken om de terugkerende nachtmerries op afstand te houden. Nachtmerries die haar telkens terugvoeren naar de dag waarop ze als Joods meisje uit huis werd gehaald en op transport gezet. Tegen het eind van haar leven doet Lous de deur open en laat haar dochter met haar camera's binnen. De filmmaakster probeert zo de beklemmende situatie te doorbreken door haar moeders binnenwereld te ontrafelen.

HOUSEWITZ is een tragikomische film over hoe een oorlog doorwerkt in een familielevens en is Hoogendijks meest persoonlijke film tot nu toe. De film toont - op Hoogendijks bekende geestige wijze - de pogingen van een dochter die contact probeert te maken met haar door oorlogsleed getraumatiseerde moeder.

Credits

Scenarist & Regisseur: Oeke Hoogendijk.

Producent: Frank van den Engel namens Discours Film, Oeke Hoogendijk namens Discours Film.

Uitvoerend producent: Bernet Crucq namens Discours Film.

Cinematografie: Sander Snoep, Jet Homoet, Oeke Hoogendijk.

DOP: Frédéric Noirhomme.

Montage: Katharina Wartena.

Lengte: 71 min.

Taal: Nederlands

Land: Nederland

Festivals

Op 19 november gaat Housewitz in première op [IDFA '21](#).

Over regisseur Oeke Hoogendijk

Oeke Hoogendijk (1961) is een internationaal gelauwerde documentairemaker. Ze studeerde toneelregie aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht (1990) en debuteerde in 1998 met haar documentaire *Een gelukkige tijd* die ondermeer werd bekroond met de Nederlandse Academy Award 'Het Gouden Beeld' 1998. Haar tweede film, *The Holocaust Experience* (2002), ging in première tijdens IDFA (2002) en was te zien op vele festivals in Europa en de V.S.

Vanaf de start volgde Hoogendijk ruim 10 jaar lang de grootschalige verbouwing en herinrichting van het wereldberoemde Rijksmuseum in Amsterdam. Dit resulteerde in de vierdelige televisieserie *Het Nieuwe Rijksmuseum* (2008/2013) en de lange bioscoopfilm *Het Nieuwe Rijksmuseum* (2014). Voor deze film ontving Hoogendijk een groot aantal binnen en buitenlandse prijzen, waaronder een Gouden Kalf op het Nederlands Film Festival, de Prix D'Italia, de Prix du Meilleur Documentaire op het Festival International du Film Montreal en Best Dutch Documentary IDFA 2014. Voor de 4-delige serie ontving Hoogendijk in 2013 de Zilveren Nipkowschijf.

In 2019 ging haar veelgeprezen documentaire *Mijn Rembrandt* in première op IDFA. De film werd op Banff festival genomineerd voor een Rocky Award en recentelijk ook voor de Rose D'Or Awards 2021.

Filmografie

- Een Gelukkige Tijd (1998)
- The Holocaust Experience (2002)
- Het Nieuwe Rijksmuseum deel I & 2 (2008)
- Het Nieuwe Rijksmuseum deel 3 & 4 (2013)
- Het Nieuwe Rijksmuseum-DE FILM (2014)
- Marten & Oopjen, Portret van een Huwelijk (2019)
- Mijn Rembrandt (2019)
- De Schatten van de Krim (2021)

Regievisie

Zo'n vijftien jaar geleden dacht ik: Ik wil een film maken over mijn slimme, grappige, dwingende moeder en haar in haar dagelijks leven volgen. Een dagelijks leven dat zich tussen vier muren afspeelt. De muren van haar huiskamer waar ze vanwege een straatfobie nooit meer uitkomt. De film wilde ik de titel *Housewitz* meegeven.

Deze film gaat over het leven ná de oorlog, hoe de holocaust doorwerkt in het bestaan van één individu en hoe dat trauma zijn weerslag heeft op een volgende generatie. Ik zag de dagelijkse strijd van mijn moeder met haar demonen, haar oorlogsherinneringen, haar angsten, de veiligheid die haar als puber in Hitler's concentratiekampen ontnomen was. Ik vond dat daarover nog geen film was gemaakt, en dat het belangrijk was juist dat verhaal te vertellen.

Want het verhaal van de oorlog is verteld, maar de oorlog is daarmee niet automatisch verleden tijd, laat staan verwerkt. Die is gewoon bij mijn moeder in de huiskamer gebleven en eist zijn plaats op in steeds wisselende gedaantes. Soms als kerstboom. In de film zien we haar bijvoorbeeld uitzinnig van blijdschap als ze een kerstboom krijgt. Maar dan vertelt ze dat ze zichzelf gezworen heeft nooit meer een kerstmis in te gaan zonder kerstboom. Dan blijkt die kerstboom weer in direct verband te staan met wat haar in de oorlog overkomen is. Haast elke scene in deze film loopt uit op de oorlog, zelfs al lijkt 'ie nog zo vrolijk te beginnen.

Er stond me een tragikomische film voor ogen. Een film over hoe oorlogsleed doorwerkt in een familie. Maar ook een film met oog voor de soms absurde situaties in het leven van mijn moeder. Mijn moeder heeft originele overlevingstactieken en eigenzinnige Joodse humor waarmee ze nare gedachten kan afschudden en haar angsten bezweert. Haar humor en originaliteit, zouden ervoor zorgen dat het geen loodzware film zou worden.

Wat op het eerste gezicht doodgewoon lijkt: een vrouw in een huiskamer die met haar kat televisie kijkt, krijgt in de film een schuivende lading, waarin niets is wat het op het eerste gezicht lijkt.